

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ, ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

«Με λένε Νασρίν. Μη με χάσεις. Ελα πίσω μου»

σμό, την αδιαφορία. Πάνω την επιθυμία της να την εμπιστευτώ και συγχρόνως τη σιγουριά της ότι δεν θα μπορέσω να το κάνω. Γιατί έτσι... Γιατί είμαστε τόσο διαφορετικές. Είμαστε άραγε; Μου συστήνεται. Η μήπως όχι; Είναι το όνομά της, η δική της ιστορία αυτή που αρχίζει να μου ψιθυρίζει ή κάποιας άλλης, άλλων; Όπως και να 'χει με κάνει να νιώθω ότι ακολουθώντας την ακολουθώ τη δική της περιπέτεια, το δικό της ταξίδι προς κάποια «γη της επαγγελίας». Και ναι, όσο «συζητάμε» περπατώντας διαπιστώνω ότι δεν μπορείς να κατανοήσεις. Ακόμα και τις καλύτερες προθέσεις να έχεις, πάντα θα είσαι έξω από ένα θέμα που σε ξεπερνάει.

Ποιος την κατάλαβε τη

Νάσριν όλα αυτά τα χρόνια που προσπαθεί να εξηγήσει περιμένοντας ατελείωτες ώρες μπροστά σε γκισέ για υποθέσεις μεταναστών; Ακούω τις σκέψεις της για την πόλη που ζει; Μήπως είναι καλύτερα να γίνει το γήπεδο της ΑΕΚ αντί τζαμί; Τι μπορείς να ξέρεις εσύ γι' αυτές τις φυλές, σίτες, σουνίτες; Παράξενα ονόματα για σένα. Θα μπορούσα να σου πω ότι έχω δύο παιδιά, ότι βρίσκομαι 20 χρόνια στην Ελλάδα, ότι μιλάω καλά ελληνικά. Θα μπορούσα να σου πω ότι διαβάζω «Εφημερίδα των Συντακτών»... Θα μπορούσα να σου πω ότι μένω σε μια περιοχή, που η παρουσία μου εκεί ρίχνει την αντικειμενική αξία στα σπάτια των γειτόνων μου...

Κάποιες στιγμές τη βλέπω

να χορεύει στο άκουσμα της μουσικής που μοιραζόμαστε στα ακουστικά μας. Κινείται σβέλτα. Σαν να κυκλοφορεί στην πόλη χρόνια. Από τον σταθμό του Θησείου με οδηγεί μέσα από το πάρκο στα Πετράλωνα. Περνάμε τη γέφυρα. Σ' ένα σημείο σταματά σαν να την ακινητοποιεί η ένταση μιας μνήμης. Ακούγοντας τη σκηνή που περιγράφει μαρμαρώω ακουμπισμένη στον τοίχο, στη γωνία ενός σκοτεινού δρόμου. Τόσο που εκείνη έχει ξεκινησει πάλι κι εγώ, τρέμοντας απ' όσα άκουσα, τρέχω να την προλάβω. Έχει αλλάξει ύψος. Χορεύει ξανά. Αναρωτιέται για όλα εκείνα που θα μπορούσαμε να κάναμε μαζί. Αν...

Περνάω πίσω της τις γραμμές του τρένου. Στη ρίζα ενός

*** INFO:** Μεχρι 11 Μαΐου. Δευτ.-Παρ. 17.00 | 20.00 | 22.00 | Σαββ. & Κυρ. 15.00 | 17.00 | 20.00 | 22.00
Σημείο εκκίνησης: Σταθμός Μοναστηράκι. Προτιμήστε άνετα ρούχα και παπούτσια, καθώς η παράσταση προϋποθέτει περίπατο για περίπου 40 λεπτά. Να βρίσκεστε 15 λεπτά πριν από την έναρξη στο σημείο εκκίνησης.
Εισιτήρια: 15. φοιτ. 10, άνεργοι 5 ευρώ.

δέντρου αφήνει ένα μανταρίνι. Στρέφεται. Μου νευεί ότι είναι για μένα. Το παίρνω και συνεχίζουμε προς τον Βοτανικό. Μπαίνουμε σ' έναν ανοιχτό υπαίθριο χώρο. Η Νασρίν με σπρώχνει απαλά μέσα σε μια λευκή καμπίνα. Πάντα σιωπηλή. Ερχεται πίσω μου. Η πόρτα κλείνει, σκοτάδι. Την ακούω να μουρμουρίζει μια μελωδία. Μετά φεύγει. Μένω μόνη στην καμπίνα, αλλά νιώθω ότι εκείνη εξακολουθεί να είναι μαζί μου.

Πριν από σαράντα λεπτά το μόνο που γνώριζε η μία για την άλλη ήταν το όνομά της. Τώρα έχουμε κάτι κοινό. Μόλις έκανα έναν περίπατο σε μέρη που περπατώ συχνά μόνη μου. Τώρα με οδηγούσε κάποιος από εκείνους τους «διαφορετικούς» που βλέπω συχνά στην πόλη, τους ξένους. Σκέφτομαι αυτή την πρωτότυπη παράσταση: η απόσταση που διατηρούν περπατώντας θεατής-ακροατής και μετανάστης μοιάζει να συμβαδίζει με την εξάισια ισορροπία του κειμένου και των αισθημάτων που προκαλεί. Τίποτα δεν κραυγάζει, δεν κατηγορεί. Τα λόγια δεν επιζητούν τη συγκίνηση, τον οίκτο. Ακούς, μαθαίνεις, ακουθείς λέξη λέξη, βήμα βήμα. Κι αυτό σημαίνει πολλά.

Τα τελευταία χρόνια έχω με παρακολουθήσει δεκάδες, εκατοντάδες παραστάσεις όπου ο μετανάστης, ο φυγάς, ο ξένος, βρίσκεται στο επίκεντρο της δραματουργίας. Το «No man's land» αναφέρεται στο θέμα με μια πρωτόγνωρη γλώσσα και όχι μόνο θεατρικά. Δεν είναι η φόρμα -αν μπορούμε να μιλάμε με τέτοιους όρους για τη συγκεκριμένη παράσταση-, το εξωτικό δηλαδή του εγχειρήματος. Είναι το εξαιρετικό κείμενο -σύνθεση από συνεντεύξεις μεταναστών-, που καταφέρνει να είναι ήσυχος, απλό και συγχρόνως να διαπερνά σαν λεπίδι το μυαλό, την ψυχή σου... Είναι τα ίδια τα πρόσωπα που σε οδηγούν φιλικά, ανάλαφρα στον μοναχικό τους κόσμο, αυτόν που υποψιάζεσαι, αλλά που ποτέ δεν θα κατανοήσεις σ' αλήθεια. Είναι το λυτρωτικό χάδι του φινάλε, αυτό που σαν μια πανανθρώπινη πράσινη κάρτα -για μια στιγμή έστω- σε κάνει πολίτη όχι μιας χώρας, αλλά ολόκληρου του κόσμου.

e.marinou@efsyn.gr

■ INFO: Σταθμός Μοναστηράκιου. 2-11 Μαΐου 2014, Δευτ.-Παρ. 17.00 | 20.00 | 22.00 | Σαββ. & Κυρ. 15.00 | 17.00 | 20.00 | 22.00.

